

Sarjassa aiemmin julkaistu
LONTOON KUNINKAALLISET KANIT

LONTOON
KUNINKAALLISET
★ KANIT ★
PAKO TORNISTA

SANTA MONTEFIORE
SIMON SEBAG MONTEFIORE

KUVITTANUT KATE HINDLEY

Suomentanut Maija Heikinheimo

Teksti © Santa ja Simon Montefiore 2017
Kansi ja piirroskuvitus © Kate Hindley 2017

Published by arrangement with Simon & Schuster UK Ltd
1st Floor, 222 Gray's Inn Road, London, WC1X 8HB
A CBS Company

www.sitruunakustannus.fi

ISBN 978-952-5701-89-0

Jelgava Printing House, 2019

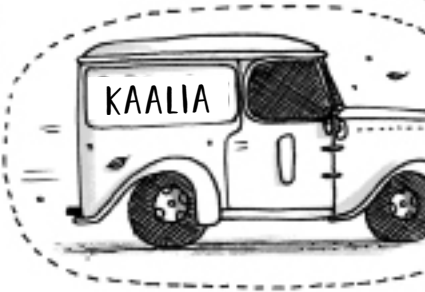

Rakkaalle tyttarellemme Lilylle

SULON KOTIPESÄ

KAALIA

MAATILA

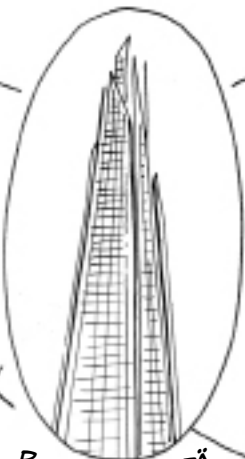
HORATION PESÄKOLO

GREEN PARKIN SUURI ITKUPAJU

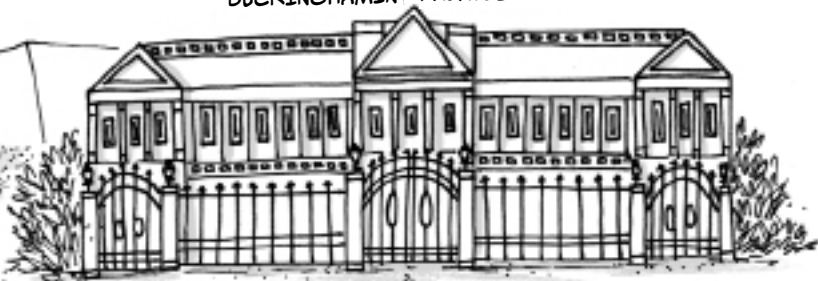

PILVENPIIRTÄJÄ

THAMES-JOKI

BUCKINGHAMIN PALATSI

KUNINKAALLISTEN
KANIEEN PÄÄMAJA

KANIEN VALTAKUNTAAN KUULUU

uroskaneja

maalaiskaneja

kaninpoikasia

naaraskaneja

hopstereita eli suurikokoisia, vahvoja ja
älykkäitä kaneja

jenkkikaneja eli amerikkalaisia kaneja

tumppereita eli kaniin
erikoisjoukkojen jäseniä

Oli kulunut kuusi viikkoa siitä, kun Sulo Ruskeahäntä oli jättänyt taakseen kodiksi kutsumansa pienen maatilan ja lähtenyt Lontooseen suorittamaan tehtävää, jonka tarkoituksena oli löytää kuninkaalliset kanit. Kuusi *pitkää* viikkoa. Maaseudulla oli kaksi kania, jotka ikävöivät sitä kamalasti. Onnekkaiden sattumusten kautta ne löytäisivät pian toisensa...

Vanha ja viisas Horatio-kani istui kuluneessa nojatuolissaan ja luki sanomalehteä, jonka se oli "lainannut" roskäsäiliöstä maanviljelijä Peltosen mökin ulkopuolelta. Oli

kesä, joten pesäkolossa oli lämmintä, ja tunnelia pitkin kantautui suloista ruohon ja männyn tuoksua ylhäältä metsästä. Horatio oli kuitenkin yksinäinen.

Tällaisina hetkinä se ajatteli usein pientä Sulo-kania. Sillä oli ollut tapana tulla Horation luo kuuntelemaan kanien kansantarinoita. Juuri tässä pesäkolossa Sulo oli innokkaasti kuunnellut kertomuksia menneiden aikojen Suuresta kani-imperiumista ja kuninkaallisten kanien salaisesta ritarikunnasta, joka edelleen eleli Buckinghamin palatsin alla ja suojeli kuningasperhettä. Horatio oli opettanut Suloa mielellään. Sitten oli selvinnyt, että joukko ratseja eli super-rottia suunnitteli salajuonta kuningatarta vastaan, ja Horatio oli lähettänyt Sulon Lontooseen. Tekemään mitä? Varoittamaan kuninkaallisia kaneja ja auttamaan niitä ratsien hyökkäyksen estämisessä.

Horatio oli jo pitkään arvellut, että vaikka Sulo oli pieni ja heiveröinen karsastuksesta kärsivä kaninpoika, sillä oli kuitenkin urhea sydän. Ja niin tuosta pienestä kanista oli

tullut sankari, aivan kuten Horatio oli uumoillut.

Vanha uroskani huokaisi ja yritti keskittyä sanomalehteen, mutta ilman Sulon vierailuja sen sydän oli raskas ja se tunsu itsensä omituisen levottomaksi.

Juuri silloin Horatio kuuli tunnelista epäröiviä askelia, jotka lähestyivät sen pesää. Se laski sanomalehden alas ja siristi silmiään.

”Kuka siellä?” Horatio murahti, nousi tuolistaan ja laski kypälänsä kävelykepillle, jonka sisälle piilotetun salaterän se veti esiin. Horatio oli aikoinaan ollut kuninkaallinen kani ja pelastunut viime tipassa murisevalta corgilaumalta - siinä rytäkässä se oli menettänyt puolet korvastaan ja saanut monen monta arpea. Nykyisin, elellessään kaukana Lontoosta rauhaisan maatilan mailla, se oli aina valmiina ja valppaana.

Se nuuski ilmaa. Ei haissut koiralta, vaan kanilta.

Tassuttelun ääni voimistui ja lakkasi sitten Horation pesäkolon suulla. Kuului vaimeaa töminää, kanit nimittäin

